

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce: E. G.**, proti žalované : **Komise pro rozhodování v věcech pobytu cizinců** se sídlem Praha 4 - Nusle, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3.4.2009, č.j. MV-10678/VS-2009,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3.4.2009, č.j. MV-10678/VS-2009, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13.11.2008, č.j. OAM-869-6/TP-2008, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 67 cit. zákona.

V odůvodnění svého rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že žalobce pobývá na území České republiky od 11.2.2004, přičemž od 13.5.2004 do 13.7.2007 probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo ukončeno právní mocí rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 5/2007-94 ke dni 13.7.2007. Žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu nebylo vyhověno z důvodu, že žalobce nepodal žádost o trvalý pobyt dle §

67 odst. 1 cit. zákona do dvou měsíců od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Přes uvedené vyšel žalovaný z úvahy správního orgánu 1. stupně obsažené v rozhodnutí o zamítnutí žádosti, totiž z toho, že podmínku dvouměsíční lhůty k podání žádosti lze podle § 67 odst. 8 zákona prominout, neboť žalobce podal svou žádost do dvou měsíců od ukončení řízení o mezinárodní ochraně, které se týkalo jeho syna A. G., bylo ukončeno dne 13.8.2008 a syn žalobce rovněž požádal o povolení k trvalému pobytu. Nicméně žalovaný, stejně jako správní orgán 1. stupně neshledal oprávněnou žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky v ust. § 67 odst. 1 a 2 minimálního čtyřletého nepřetržitého pobytu na území ČR, neboť doba jeho pobytu započitatelná do celkové doby nepřetržitého pobytu na území ČR nedosahuje délky 4 let. Do této doby lze započíst toliko dobu od příjezdu žalobce do ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Pro doplnění žalovaný uvedl, že ani syn žalobce nesplňuje podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu, konkrétně podmínku dvouletého probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány při rozhodování o jeho žádosti nevzaly v úvahu a zpochybňovaly pravdivé skutečnosti, které žalobce a jeho manželka v řízení uváděli a které odůvodňují pobyt žalobce na území ČR, neboť žalobce s manželkou a dítětem opustili Dagestán ze strachu před likvidací ze strany náboženských fanatiků, sám žalobce není žádným náboženským ani politickým fanatikem, nehodlá se těmito aktivitám věnovat a ukryl se v bezpečí na území České republiky. Úředníci tohoto státu jej však stále znovu vystavují stresům a nejistotě z budoucího života a zřejmě postupují intolerantně vůči lidem jiné národnosti a s jiným náboženstvím a vyznáním. Žalobce namítal, že z hlediska odůvodněného strachu z pronásledování jeho osoby v zemi původu úředníci zásadním způsobem nerespektovali zákon již při rozhodování o žádosti žalobce o udělení azylu.

Žalobce je toho názoru, že pro udělení povolení žalobci k trvalému pobytu je dán důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje povolení k pobytu z důvodů hodných zvláštního zřetele a žalobce tyto důvody spatřuje právě v ohrožení jeho osoby náboženským fanatikem – sousedem žalobce v Dagestánu. Tyto údaje a informace, které žalobce uvedl, správní orgány bagatelizovaly, zpochybňovaly a řádně je nevyhodnotily. Žalobce je toho názoru, že pouhá vědomost správních orgánů o opakovaných výhrůžkách náboženského fanatika vůči žalobci, postačuje ke shledání důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobce má za to, že na rozdíl od správního orgánu 1. stupně již žalovaný ve svém rozhodnutí nebagatelizuje důvod žalobcova odchodu ze země původu, avšak změnil taktiku a zamlčuje hlavní důvody žalobce uváděné v řízení a rozhodnutí žalovaného je tak nedostatečné, pokrytecky podjaté, materiálně a právně neopodstatněné, zlehčující reálnou situaci a odporující zákonům. Správní orgány se s důvodem uvedeným v § 66 zákona nevypořádaly.

Z uvedených důvodů, v nichž žalobce spatřuje porušení článku 2 odst. 1,2,3, čl. 3 odst. 1,2,3, čl. 4 odst.1 a čl. 24 Listiny základních práv a svobod, žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že záležitost žalobce týkající se mezinárodní ochrany byla rozhodována v azylové proceduře a přezkoumána krajským soudem, který potvrdil negativní rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu, včetně důvodů zvláštního zřetele hodných. Žalovaný setrval na stanovisku, že žalobce nesplnil čtyřletou lhůtu nepřetržitého pobytu na území České republiky a do této

lhůty lze započítat toliko dobu od žalobcova příjezdu do ČR do ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

K ústnímu jednání před soudem se účastníci řízení, ač řádně předvoláni nedostavili, soud proto vyhlásil rozsudek postupem podle § 49 odst. 11 s.ř.s. vyvěšením zkráceného znění rozsudku na úřední desce.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci bylo zásadní a spornou otázkou mezi účastníky řízení, zda žalobce naplnil podmínky ust. § 67 odst. 1 a § 66 zákona o pobytu cizinců ve znění platném v době rozhodování správního orgánu. V podané žalobě žalobce akcentoval zejména podmínku ust. § 66 zákona – důvod hodný zvláštního zřetele.

Podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Ve správním řízení ke předmět řízení dán návrhem. V dané věci podaným návrhem byla žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 15.9.2008, kterou žalobce podal podle § 67 (nikoliv podle § 66) zákona o pobytu cizinců. V žádosti uvedl, že žádost podal po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, týkajícího se jak jeho osoby, tak jeho manželky i syna s tím, že tato řízení byla již pravomocně ukončena. Jako důvod pro pobyt na území ČR uvedl, že v České republice našel s rodinou svůj domov, dobře se do české společnosti integrovali a rádi by zde žili, pracovali a studovali.

Z uvedené žádosti je zřejmé, že žalobce si byl v době podání žádosti o trvalý pobyt vědom výsledku řízení o mezinárodní ochraně, totiž toho, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19.4.2007, č.j. 49 Az 5/2007 byly již posouzeny důvody opuštění země jeho původu, včetně všech údajů a tvrzení, které žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany pro účely získání azylu uvedl, a tyto byly shledány nedůvodnými. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku krajského soudu, v řízení o mezinárodní ochraně byly náležitě posouzeny pohnutky žalobce – obavy z pronásledování soukromé osoby – souseda žalobce, což soud neshledal významným pro udělení mezinárodní ochrany a v podstatě posoudil, že tyto soukromé pohnutky žalobce bez odůvodnění, že žalobce nemohl přijmout ochranu své vlasti nejsou důvodem pro udělení azylu. Z tvrzení žalobce v řízení o mezinárodní ochraně a z důvodů predestřených krajským soudem k těmto tvrzením ani nevyplývá, že by u žalobce byly dány důvody pro humanitární azyl z důvodů zvláštního zřetele hodných. Jestliže v řízení o mezinárodní ochraně byly uvedeným způsobem vypořádány námitky žalobce ohledně jeho pronásledování v zemi jeho původu, a to s konečnou platností právní mocí rozsudku krajského soudu, pak tyto skutečnosti nelze jako právně relevantní uplatňovat v žalobě podané v řízení o udělení trvalého pobytu. Z podané žaloby totiž vyplývá, že žalobce v rámci institutu žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu využívá možnosti tohoto řízení k opakovaným námitkám, které již uplatnil v řízení o mezinárodní ochraně a které jsou správní orgány oprávněny posuzovat v uvedeném řízení. To souvisí i se zásadní námitkou žalobce v podané žalobě, že žalobci mělo být vydáno povolení k trvalému pobytu na základě ust. § 66 zákona o pobytu cizinců z důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalobce však žádné důvody hodné

zvláštního zřetele, které by šly nad rámec jeho tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně nejenže neuváděl a neprokázal, nýbrž je ani neučinil důvodem podané žádosti. Nadto z podané žaloby zcela jednoznačně vyznívá, že za tyto důvody považuje toliko ta tvrzení o důvodech opuštění země původu, která byla právně posouzena jako neumožňující udělení azylu.

Na základě uvedených skutečností proto soud nemohl vejít na námitky žalobce, že povolení k trvalému pobytu mělo být žalobci vydáno z důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 66 zákona o pobytu cizinců, zvláště bylo-li rozhodováno o takovém charakteru pobytu žalobce, jehož udělení je nejvyšší a nejtrvalejší formou přijetí cizince a úpravy jeho pobytu na území ČR. Proto takové povaze povolení by měly odpovídat opravdu závažné a prokázané důvody povolení hodné zvláštního zřetele, neodvíjející se pouze od tvrzení o nesnášenlivosti jiné soukromé osoby vůči žalobci a od subjektivního strachu žalobce z jednání této osoby.

Ostatně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 5 As 103/2011-62 již vyslovil, že *“přestože je správní řízení ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán, břemeno tvrzení ohledně existence důvodů hodných zvláštního zřetele pro vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců leží na straně žadatele. Žadatel tedy musí při podání žádosti či následně v průběhu správního řízení uvést (i bez užití právnícké terminologie) natolik závažné a naléhavé důvody, které by mohly být vnímány jako zvláštního zřetele hodné pro povolení trvalého pobytu. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly obstát jako hodné zvláštního zřetele, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá. V průběhu řízení musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, o které svoji žádost opírá, teprve na jejich základě správní orgán relevantnost toho kterého důvodu posoudí“*.

Protože žalobce v žádosti o povolení k trvalému pobytu žádné důvody zvláštního zřetele neuvedl, v podané žalobě poukázal na důvody posouzené pravomocně v řízení o mezinárodní ochraně a jiné důvody neuváděl, nelze správním orgánům vytýkat, že se v řízení o povolení trvalého pobytu nezabývaly důvody hodnými zvláštního zřetele.

Podle § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.

Ani z hlediska ust. § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. správní orgány při posouzení zákonné podmínky trvání pobytu žalobce na území ČR pro účely povolení trvalého pobytu nepochybily.

Podmínka nepřetržitého pobytu 4 let na území České republiky je dle citovaného zákonného ustanovení rovněž spojena se skutečností, že poslední 2 roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany a dále na to, že cizinec pobývá na území v rámci přechodného pobytu na území po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce pobýval na území České republiky nepřetržitě od jeho příjezdu dne 11.2.2004 do pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně dne 13.7.2007. Jedině dobu řízení o mezinárodní ochraně lze zahrnout do zákonné doby 4 let nepřetržitého pobytu na území potřebné pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobci nebyla v řízení o mezinárodní ochraně udělena určitá forma azylu a žalobce proti rozhodnutí krajského soudu ve věci mezinárodní ochrany

nepodal kasační stížnost. V řízení nebylo proto prokázáno, že by žalobce nadále pobýval na území ČR oprávněně na základě určité formy přechodného pobytu. Nebylo prokázáno a žalobce ani netvrdí, že by proti rozhodnutí krajského soudu ve věci neudělení azylu podal následně kasační stížnost a tím dle ust. § 78b vytvořil podmínky pro udělení víza za účelem strpění pobytu na území. Žalobce proto nesplnil ani podmínku přechodného pobytu na území ČR po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce neoprávněně namítá, že k udělení povolení k trvalému pobytu postačí pouze nepřetržitý fyzický pobyt cizince na území ČR bez jakýchkoliv podmínek a omezení a že zákonem požadovaná doba pobytu na území ČR má jen pořádkový charakter. Soud znovu akcentuje, jak již je uvedeno výše, že udělení povolení k trvalému pobytu je nejvyšší a nejstabilnější formou přijetí cizince na území státu a takové povolení nemůže být cizinci vydáno bez zohlednění zákonných podmínek, mezi něž náleží i určitá forma oprávnění k pobytu (přechodný pobyt), v rámci kterého cizinec na území ČR pobývá. To ostatně vyplývá i ze smyslu ust. § 67 odst. 1 cit. zákona, který požaduje, aby do doby nepřetržitého pobytu cizince na území byly zahrnuty poslední 2 roky řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, což znamená, že zákon vyžaduje legální formu pobytu cizince na území ČR před podáním žádosti o trvalý pobyt garantovanou úpravou pobytu cizince v průběhu řízení o mezinárodní ochraně.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze shledal, že závěry správních orgánů, že žalobce nenaplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území ČR po dobu 4 let ve všech souvislostech úpravy dané ust. § 67 odst. 1 cit. zákona, byly přijaty v souladu se zákonem.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

.

V Praze dne 18. dubna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.